

Фердман Геннадій Петрович

*кандидат наук з державного управління, старший науковий співробітник,
заступник начальника з наукової роботи науково-дослідного центру
Збройних сил України “Державний океанаріум” Інституту Військово-Морських сил
Національного університету “Одеська морська академія”*

ORCID: 0000-0002-2023-1696

e-mail: Ferdman@i.ua

ОСНОВНІ ПРІОРИТЕТИ ВІТЧИЗНЯНОЇ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ТРАНСПОРТУ

Розглянуто основні пріоритети та роль вітчизняної системи державного управління в галузі транспорту загалом і за основними видами транспорту зокрема. Доведено провідну роль державного управління в галузі транспорту. Визначено пріоритети державного управління в галузі транспорту, його основні функції та напрями.

Ключові слова: пріоритет; державне управління; транспорт; органи державної влади; виконавча влада; державне регулювання; централізоване управління; компетенції.

Постановка проблеми. На сьогодні необхідним є впровадження нових принципів формування та координації державної політики в транспортній галузі, створення умов для забезпечення здійснення контролю за якістю виконання функцій відповідних органів виконавчої влади.

Транспортна система України має низький рівень розвитку транспортно-логістичних технологій та об'єктів мультимодальних перевезень, що знижує її конкурентоспроможність та обмежує вихід української продукції на світовий транспортний ринок. Високі витрати на транспортування становлять приблизно 40% загальної вартості продукції. На жаль, жодного з українських морських торговельних портів немає у топ-100 найбільших портів світу за показниками кількості оброблених контейнерів. Мультимодальні та інтермодальні перевезення вантажів займають в Україні не більше 0,5% транспортного ринку, за цим показником Україна відстає від держав-членів ЄС та інших розвинутих держав світу у 20 – 30 разів. Транспортна система України межує із Транс'європейською транспортною мережею (далі – TEN-T), але поки що спостерігається низький рівень її інтегрованості та загальне технологічне відставання від TEN-T [1]. Для вирішення визначених завдань необхідна ефективна система державного управління в галузі транспорту.

Державне управління в галузі транспорту має забезпечувати: своєчасне, повне та якісне задоволення потреб населення і суспільного виробництва в перевезеннях та потреб оборони України; захист прав громадян під час їх транспортного обслуговування; безпечне функціонування транспорту;

дотримання необхідних темпів і пропорцій розвитку національної транспортної системи; захист економічних інтересів України та законних інтересів підприємств і організацій транспорту та споживачів транспортних послуг; створення однакових умов для розвитку господарської діяльності підприємств транспорту; обмеження монополізму та розвиток конкуренції; координацію роботи різних видів транспорту; ліцензування окремих видів діяльності в галузі транспорту та охорону навколишнього природного середовища від шкідливого впливу транспорту [2].

Поряд із паливно-енергетичним і сировинним комплексами, металургією, військовою промисловістю транспорт є сектором економіки, критичним із огляду на задоволення суспільних потреб і забезпечення усталеної роботи економічного комплексу загалом. Це проявляється у тому, що:

– реалізація транспортних проектів безпосередньо стосується питань розвитку продуктивних чинностей і населених територій, використання природних ресурсів, витрати коштів бюджетів усіх рівнів. Транспортна інфраструктура є одним із найбільш фондovitратних секторів національної економіки;

– транспортна діяльність об'єктивно є сферою підвищеного техногенного ризику й підвищеної уразливості для терористичних впливів. Транспорт є другим за значимістю після енергетики джерелом забруднення навколишнього середовища й одним із головних споживачів невідтворних природних ресурсів;

– рішення в галузі розвитку транспорту є одним із пріоритетних завдань держави;

– помилкові рішення в галузі розвитку транспорту можуть призвести до незворотних негативних наслідків, порушити стабільність соціально-економічного розвитку та мати загрози для національної безпеки України.

Тому, висвітлення основних пріоритетів вітчизняної системи державного управління в галузі транспорту є і будуть залишатись актуальними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливе значення для дослідження проблеми державного управління транспортними системами мають наукові праці В. Андресюка, Л. Артюшина, А. Гальчинського, Б. Гурне, Ж. Зітера, О. Ігнатенка, В. Лісничого, О. Ложачевської, Г. Міщенко, В. Опришка, М. Онищука, І. Пахомова, Ю. Пашенка, В. Развадовського, В. Рижих, А. Савченка, А. Семенченка, В. Скуратівського, Д. Тимохи, А. Ткаченко, В. Юрчишина.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Необхідною передумовою надійного та ефективного функціонування транспортної галузі є усвідомлення представниками державної влади й громадськості важливості транспорту як для національної безпеки України, так і для інтересів суспільства та кожного громадянина. У складних умовах світових економічних процесів в Україні та євроінтеграції необхідне ефективне державне управління транспортною галуззю, яке враховувало б геополітичні аспекти в державі, особливості галузі та її роль у процесах економічних і соціальних

перетворень, а також надало б можливість її розвитку, забезпечило б конкурентоспроможність. Саме тому питання державного управління в транспортній галузі потребують удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Основою державного управління транспортної системи є єдина транспортна політика України, яку необхідно жорстко скоординувати зі стратегією соціально-економічного розвитку країни.

Політика уряду ґрунтується на принципах обмеження втручання держави в транспортну діяльність до мінімально необхідного рівня, концентрації зусиль на основній функції держави з розроблення та реалізації чіткої державної транспортної політики, контролю за її впровадженням та оцінкою результатів. Державне регулювання має спрямовуватися на захист інтересів держави та суспільства за умови збереження господарської самостійності підприємств транспортного сектора [3].

Розвиток органів державної влади на транспорті відбувався в напрямку організаційного відокремлення відомств, що здійснюють державне управління різними підсистемами транспортної галузі. Результатом цього став поділ між різними відомствами і їхніми підрозділами функцій державного управління окремими елементами транспортної системи, що беруть участь у здійсненні однорідних видів перевезень і тісно пов'язані єдиними технологічними схемами.

Державне управління діяльністю транспорту здійснюється шляхом проведення та реалізації економічної (податкової, фінансово-кредитної, тарифної, інвестиційної) та соціальної політики, враховуючи надання дотацій на пасажирські перевезення.

Завдання державного управління реалізуються в процесі повсякденного функціонування органів управління, пов'язаних із підприємствами транспорту управлінськими відносинами. Державне управління діяльністю транспорту здійснюється, насамперед, шляхом проведення та реалізації економічної і соціальної політики, враховуючи надання дотацій на пасажирські перевезення.

Держава встановлює тарифи на транспортні послуги відповідно до законодавства України. Рівень тарифів на транспорт визначається, згідно з нормативними витратами на одиницю транспортної роботи, рівнем рентабельності та оплати податків.

Організаційно-правовою основою державного управління транспортом є система органів державної влади і місцевого самоврядування, наділених управлінською компетенцією щодо транспорту України. У цій системі виділяються три рівні органів управління:

1. Органи державної транспортної політики, до яких належать: законодавчий орган – Верховна Рада України; вищий виконавчий орган – Кабінет Міністрів України.
2. Органи регіональної транспортної політики: місцеві державні адміністрації; органи місцевого самоврядування.

3. Органи оперативного державного управління транспортом: галузевий орган – Міністерство інфраструктури України; органи управління підгалуззями транспорту; спеціалізовані органи державного управління транспортом. Наприклад, спеціалізованим державним органом транспорту у складі Міністерства інфраструктури України, призначеним для забезпечення стійкого функціонування транспорту в мирний час та в умовах воєнного і надзвичайного стану (в особливий період), є Державна спеціальна служба транспорту [4].

Органи управління здійснюють управлінський вплив правовими методами, які означають спосіб здійснення управлінських функцій відповідно до вимог чинного законодавства і правової доктрини. Основними правовими методами управління транспортом є адміністративні й економічні. Серед адміністративних методів можна назвати: видання владних актів (укази президента; постанови уряду; накази міністерства, департаментів окремих видів транспорту тощо). До економічних методів належать такі способи управління, які базуються на використанні економічної зацікавленості підприємств транспорту й окремих їх працівників у результатах роботи. Економічні методи базуються на майновій і оперативній самостійності підприємств, можливості вибору певних самостійних рішень у межах, передбачених статутами чи положеннями цих підприємств [5].

В умовах формування в Україні ринкових відносин співвідношення адміністративних і економічних методів повинно змінюватися на користь других. Адміністративні методи управління повинні бути економічно обґрунтованими, тобто будь-який адміністративний акт планування, регулювання діяльності підприємств транспорту повинен враховувати реальні виробничі умови і ґрунтуватися на економічних законах. Управління транспортною системою України здійснюється за галузево-територіальним принципом [6].

Структурні реформи у транспортній галузі спрямовані на розвиток та вдосконалення ринкових відносин, зменшення безпосередньої участі держави в транспортній діяльності та скорочення монопольного сектора [7].

Основним призначенням державного управління є здійснення виконавчої влади, у процесі якої реалізуються завдання, функції та інтереси держави. Водночас для безпосереднього управління галузями економіки, соціально-культурної сфери та адміністративно-політичною діяльністю характерною є розпорядча діяльність. Виконавча і розпорядча діяльність органів виконавчої влади має свої характерні риси, а саме:

1) є загальнодержавною і охоплює найважливіші аспекти життя суспільства;

2) спрямована на виконання законів України, інших нормативних актів, а також міжнародних правових актів;

3) має організаційний зміст, за допомогою якого здійснюється безперервний, постійний і цілеспрямований вплив на волю громадських колективів із метою регулювання і координації їх спільної праці;

4) має юридично-владне розпорядче спрямування.

Державне регулювання роботи транспортно-дорожнього комплексу здійснюється органами виконавчої влади відповідно до їх компетенції, визначеної законодавством, і передбачає такі напрями:

- вільне входження у ринки (вихід із ринків) суб'єктів господарювання, що надають транспортні послуги;
- розроблення правових основ транспортно-експедиційної діяльності;
- правове забезпечення діяльності спеціальних (вільних) економічних зон, орієнтованих на надання транспортно-експлуатаційних послуг.

Головним завданням управління транспортом є своєчасне та якісне забезпечення подальшого розвитку та вдосконалення транспорту держави, життєдіяльності всіх галузей економіки, та на цій основі сприяння більш повному задоволенню матеріальних і культурних потреб суспільства.

Україна представлена всіма видами транспорту. Розвиток транспорту в Україні обумовлений її географічним положенням, зокрема розміщенням у центрі Європи.

Державне управління транспортом України ґрунтується на відповідних правових засадах, які поділяються на нормативно-правові та організаційно-правові.

Нормативно-правовою основою державного управління транспортом є транспортне законодавство України. Правовий статус та особливості господарської діяльності підприємств транспорту визначаються Конституцією України, Господарським кодексом України та Законами України “Про господарські товариства”, “Про транспорт”, “Про залізничний транспорт”, “Про автомобільний транспорт” та іншими чинними нормативно-правовими актами [8].

Державне управління в галузі транспорту здійснюють: Міністерство інфраструктури України, місцеві ради народних депутатів та інші спеціально уповноважені на те органи, відповідно до їх компетенції.

Головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики в галузі транспорту, в сфері використання повітряного простору України та навігаційно-гідрографічного забезпечення мореплавання, є **Міністерство інфраструктури України**, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України. Міністерство інфраструктури України є юридичною особою. У складі цього міністерства можуть бути створені органи державного управління (департаменти, служби, інспекції). Очолює Міністерство інфраструктури України міністр, якого призначає на посаду та звільняє з неї у встановленому законодавством порядку Президент України.

У межах своїх повноважень Міністерство інфраструктури України організовує виконання актів законодавства України та здійснює контроль за їх

реалізацією, а також, своєю чергою, на основі та на виконання актів законодавства видає накази, організовує та контролює їх виконання.

Для узгодження вирішення питань, які належать до компетенції Міністерства інфраструктури України, обговорення важливих напрямів його діяльності в зазначеному міністерстві створюється колегія у складі міністра (голова колегії), державного секретаря, його першого заступника та заступника (по посаді), керівників органів державного управління, які створені у складі Міністерства інфраструктури України, інших керівних робітників цього міністерства, а також підприємств, установ та організацій, які належать до сфери управління Міністерства інфраструктури України.

Згідно з Законом України “Про транспорт” від 10.11.1994 р. із змінами та доповненнями визначається склад та землі кожного з видів транспорту, а також склад єдиної транспортної системи України, до якої належать: транспорт загального користування (залізничний, морський, річковий, автомобільний та авіаційний, а також міський електротранспорт, зокрема і метрополітен); промисловий залізничний транспорт; відомчий транспорт; трубопровідний транспорт; шляхи сполучення загального користування [9].

Коротко розглянемо основні пріоритети державного управління на основних видах транспорту.

Державна адміністрація залізничного транспорту (далі – Укрзалізниця) є органом державного управління залізничним транспортом загального користування і юридичною особою та підпорядковується Міністерству інфраструктури України. До сфери управління Укрзалізниці належать Південно-Західна, Одеська, Донецька, Південна, Львівська та Придніпровська залізниці, а також інші об’єднання, підприємства, установи та організації залізничного транспорту за переліком, який встановлений Міністерством інфраструктури України.

Укрзалізниця здійснює централізоване управління процесом перевезень у внутрішньому та міжнародному сполученні і регулює виробничо-господарчу діяльність залізниць у сфері організації цього процесу [10].

Укрзалізниця у сфері своєї компетенції видає накази, які є обов’язковими для виконання залізницями та підприємствами, які належать до сфери управління Укрзалізниці, організовує та контролює їх виконання.

Укрзалізницю очолює генеральний директор, який має заступників, які призначаються Кабінетом Міністрів України за представленням Міністра інфраструктури. Для розробки основних напрямів розвитку залізничного транспорту, вирішення важливих питань його господарської діяльності створена Рада Укрзалізниці (далі – Рада). Склад Ради та положення про Раду затверджується Міністром інфраструктури.

Державний департамент авіаційного транспорту (далі – Укравіатранс) є урядовим органом державного управління, який діє у складі Мінтрансз’язку та йому підпорядковується [11].

Державна адміністрація морського і річкового транспорту (далі – Укрморрічфлот) є урядовим органом, що діє в системі Мінтрансзв'язку.

Укрморрічфлот відповідальний перед Кабінетом Міністрів України, підзвітний і підконтрольний Міністрові транспорту та зв'язку [12].

Державне регулювання та контроль у сфері автомобільного транспорту реалізується шляхом проведення центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування економічної, тарифної, науково-технічної та соціальної політики, ліцензування, стандартизації та сертифікації на автомобільному транспорті, задоволення потреб автомобільного транспорту в паливно-енергетичних і матеріально-технічних ресурсах і транспортних засобах.

Верховна Рада України визначає основні напрями державної політики у сфері автомобільного транспорту, законодавчі основи її реалізації.

Загальне державне регулювання діяльності автомобільного транспорту здійснює, відповідно до своїх повноважень, Кабінет Міністрів України [13].

Державне управління у сфері трубопровідного транспорту здійснюють центральні та місцеві органи державної виконавчої влади, представницькі органи та органи місцевого самоврядування в межах їх компетенції відповідно до чинного законодавства України.

На особливий період безпосереднє керівництво підприємствами трубопровідного транспорту та контроль за їх діяльністю забезпечуються органами Міністерства оборони України [14].

Органи управління можуть здійснювати тільки ті повноваження, які віднесені до їх компетенції. У процесі реалізації своєї компетенції органи управління мають право видавати нормативні акти, що може бути зараховано до юридичного виду управлінської діяльності.

Важливим видом управлінської діяльності є застосування правових норм у конкретних обставинах, що також є юридичним видом управлінської діяльності.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Отже, з урахуванням вищезазначеного, можна підсумувати:

1. Пріоритетами державного управління в галузі транспорту є вдосконалення (реорганізація) організаційно-владної, виконавчо-розпорядчої діяльності органів державного управління, що функціонує на основі і для виконання законів та перебуває у повсякденному практичному здійсненні функцій держави.

2. Пріоритетними функціями державного управління в галузі транспорту є зовнішній прояв властивостей суб'єкта управління, який характеризується самостійністю, здійснюється специфічними методами, залежно від об'єкта управління (певної сфери суспільних відносин) з метою досягнення певних результатів.

3. Пріоритетними напрямками вітчизняної системи державного управління в галузі транспорту є удосконалення та приведення у відповідність до європейських норм основних функцій, пов'язаних із:

- експлуатаційною діяльністю транспортних засобів;
- правовим забезпеченням діяльності транспортної системи;
- фінансово-економічною діяльністю;
- безпекою, соціальним розвитком та охороною навколишнього середовища;
- адміністративно-політичною діяльністю.

Перспективами подальших розвідок вважаємо вдосконалення державного управління на всіх видах транспорту з урахуванням входження до європейської транспортної системи.

Список використаної літератури

1. Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року : схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України № 430-р від 30.05.2018 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/430-2018-%D1%80> (дата звернення: 29.03.2020).
2. Про транспорт : Закон України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/232/94-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 29.03.2020).
3. Підвищення ефективності державного управління. URL : <https://infopedia.su/17x1a62.html> (дата звернення: 14.04.2020).
4. Шульженко Ф. П., Гайдулін О. О., Кундрік Р. С. Транспортне право : навч. посіб. Київ : КНЕУ, 2005. 244 с.
5. Там само. 244 с.
6. Там само. 244 с.
7. Підвищення ефективності державного управління...
8. Шульженко Ф. П., Гайдулін О. О., Кундрік Р. С. Транспортне право... 244 с.
9. Про транспорт...
10. Про затвердження Положення про державну адміністрацію залізничного транспорту України : Постанова Кабінету Міністрів України № 262 від 29.02.1996 р. (із змінами). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/262-96-%D0%BF> (дата звернення: 29.03.2020).
11. Про затвердження Положення про Державний департамент авіаційного транспорту : Постанова Кабінету Міністрів України № 708 від 23.05.2006 р. URL : <https://www.kmu.gov.ua/npas/37731628> (дата звернення: 29.03.2020).
12. Про затвердження Положення про Державну адміністрацію морського і річкового транспорту : Постанова Кабінету Міністрів України № 227 від 05.03.2009 р. URL : <https://www.kmu.gov.ua/npas/201735936> (дата звернення: 29.03.2020).
13. Про автомобільний транспорт : Закон України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2344-14> (дата звернення: 29.03.2020).
14. Про трубопровідний транспорт : Закон України (із змінами). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/192/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 29.03.2020).

Статтю подано: 10.03.2020

Статтю схвалено: 02.04.2020

Ferdman Gennady Petrovich

*candidate of Sciences in Public Administration, Senior Researcher,
Deputy Chief of the Scientific Center of the Armed Forces of Ukraine
“State Oceanarium” of the Naval Forces Institute of the National University
“Odessa Naval Academy” for scientific work*

ORCID: 0000-0002-2023-1696

e-mail: Ferdman@i.ua

MAIN PRIORITIES OF THE NATIONAL PUBLIC GOVERNANCE SYSTEM IN THE TRANSPORT INDUSTRY

Problem setting. The formation and development of Ukraine as a democratic state, its integration into the world and European structures requires a rethinking of the nature, place and role of public administration under the current conditions at the enterprises of the transport and road complex. The legislation of Ukraine defines the purpose and tasks of the public administration in the field of transport on the principles enshrined in the Constitution of Ukraine and sufficiently covered in the legal literature.

Along with fuel and energy and raw material complexes, metallurgy, the military industry, transport is a sector of the economy, critical in terms of meeting public needs and ensuring the sustainable operation of the economic complex as a whole. This is reflected in the following:

– implementation of transport projects directly touches on the issues of development of productive powers and populated areas, use of natural resources, expenditures of budgets of all levels. Transport infrastructure is one of the most fundraising sectors of the national economy;

– transport is objectively an area of increased technogenic risk and increased vulnerability to terrorist attacks. Transport is the second most important source of environmental pollution after energy and one of the main consumers of insoluble natural resources;

– decision in the field of transport development is one of the priorities of the state;

– wrong decisions in the field of transport development can lead to irreversible negative consequences, disturb the stability of socio-economic development and have threats to the national security of Ukraine.

Therefore, the coverage of the main priorities of the national public administration in the field of transport are and will remain relevant.

Recent research and publications analysis. Scientific works of V. Andresyuk, L. Artyushin, A. Galchinsky, B. Gurne, Zh. Ziter, O. Ignatenko, V. Lisnichi, A. Lozhachevskaya, G. Mishchenko, V. Opryshko, M. Onishchuk, I. Pakhomov, Y. Paschenko, V. Razvadovsky, V. Ryzhikh, A. Savchenko, A. Semenchenko, V. Skuratovsky, D. Timokhi, A. Tkachenko, V. Yurchishin are important for the study of the problem of state control of transport systems.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. A necessary prerequisite for the reliable and efficient functioning of the transport industry is the awareness of the importance of transport for the national security of Ukraine, as well as for the interests of society and every citizen, by representatives of the state authorities and the public. In the difficult conditions of world economic processes in Ukraine and European integration, effective public administration of the transport industry is needed, which would take into account geopolitical aspects in the country, the features of the industry and its role in the processes of

economic and social transformations, and would enable its development, ensure competitiveness. That is why the issues of public administration in the transport sector need improvement.

Paper main body. The state management of transport activity is carried out by conducting and implementing economic (tax, financial, credit, tariff, investment) and social policies, including provision of subsidies for passenger transportation. The basis of public administration of the transport system is a unified transport policy of Ukraine, which must be closely coordinated with the strategy of socio-economic development of the country.

Governing bodies exert managerial influence through legal methods that understand the way management functions are performed in accordance with the requirements of applicable law and legal doctrine. The organizational and legal basis of public transport management is the system of state authorities and local self-government, endowed with managerial competence for transport of Ukraine.

Management of the transport system of Ukraine is carried out on a branch-territorial basis. Structural reforms in transport aim at developing and improving market relations, reducing the direct involvement of the state in transport and reducing the monopoly sector.

The main purpose of public administration is to exercise executive power, in the process of which the tasks, functions and interests of the state are realized. However, direct management of economic, socio-cultural and administrative-political activities is characterized by administrative activities.

The state transport management of Ukraine is based on relevant legal framework, which is divided into regulatory and organizational law.

Public administration in the field of transport is carried out by: the Ministry of Infrastructure of Ukraine, local Councils of People's Deputies and other specially authorized bodies in accordance with their competence.

The Ministry of Infrastructure of Ukraine, the activity of which is directed and coordinated by the Cabinet of Ministers of Ukraine, is the main body in the system of central bodies of executive power, which ensures the implementation of the state policy in the field of transport, in the sphere of using the Ukrainian airspace and navigation and hydrographic navigation.

Let's briefly consider the main priorities of public administration in the main modes of transport.

The State Railway Administration (Ukrzaliznytsia) is a public administration body for public use and a legal entity and reports to the Ministry of Infrastructure.

The State Aviation Transport Department (Ukraviatrans) is a public administration body that reports to and acts within the Ministry of Infrastructure.

The State Department of Maritime and River Transport (Ukrmorrichflot) is a public administration body in the field of maritime and inland waterway transport, which reports to the Ministry of Infrastructure and operates within it.

The State Department of Road Transport (Ukravtotrans) is a public administration body in the field of road transport and operates within and reports to the Ministry of Infrastructure of Ukraine.

Public administration in the field of pipeline transport is carried out by the Ministry of Fuel and Energy of Ukraine, as well as local state executive authorities and local self-government bodies within their competence.

The governing bodies may exercise only those powers which are within their competence. In the process of exercising their competence, management bodies have the right to issue normative acts, which can be attributed to a legal type of management activity.

Conclusions of the research and prospects for further studies.

1. The priorities of public administration in the field of transport are the improvement (reorganization) of organizational-power, executive-administrative activity of public administration bodies.

2. The priority functions of public administration in the field of transport are the external manifestation of the properties of the management entity.

3. The priority areas of the national public administration system in the field of transport are to improve and align the basic functions of the transport industry with European standards.

The prospects for further exploration are the improvement of public administration in all modes of transport, taking into account the entry into the European transport system.

Key words: priority; governance; transport; public authorities; executive; state regulation; centralized management; competencies.

References

1. Natsionalna transportna stratehiia Ukrainy na period do 2030 roku. (2018). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/430-2018-%D1%80> [in Ukrainian].
2. Pro transport. (2020). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/232/94-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].
3. *Pidvyshchennia efektyvnosti derzhavnoho upravlinnia*. URL : <https://infopedia.su/17x1a62.html> [in Ukrainian].
4. Shulzhenko, F. P., Haidulin, O. O., Kundryk, R. S. (2005). *Transportne pravo*. Kyiv: KNEU. 244 p. [in Ukrainian].
5. Ibid. 244 p.
6. Ibid. 244 p.
7. *Pidvyshchennia efektyvnosti derzhavnoho upravlinnia...*
8. Shulzhenko, F. P., Haidulin, O. O., Kundryk, R. S. (2005). *Transportne pravo...*
9. Pro transport...
10. Pro zatverdzhennia Polozhennia Pro derzhavnu administratsiiu zaliznychnoho transportu Ukrainy. № 262. (1996) [in Ukrainian].
11. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Derzhavnyi departament aviatsiinoho transportu. № 708. (2006) [in Ukrainian].
12. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Derzhavnu administratsiiu morskoho i richkovoho transportu. № 227. (2009). [in Ukrainian].
13. Pro avtomobilnyi transport. (2020) [in Ukrainian].
14. Pro truboprovodnyi transport. (2020) (iz zminamy) [in Ukrainian].

Paper submitted: 10.03.2020

Paper accepted: 02.04.2020

Цитування: Фердман Г. П. Основні пріоритети вітчизняної системи державного управління в галузі транспорту // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 1 (62) : у 2 ч. Ч. 1 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2020. С. 77—87. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.62.2020.205773>).

Citation: Ferdman, G. P. (2020). Main priorities of the national public governance system in the transport industry. *Efficiency of Public Administration*, Issue 1 (62), pp. 77-87. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.62.2020.205773>).